

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3130/21
3.4.2024.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ирене Вуковић, председника већа, Јасне Лозук и Станиславе Митровић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Драган Текијашки из Панчева, ТЦ Змај Јовина 2/1 локал 28, против туженог “Телеком Србија” а.д. Београд, Таковска бр. 2, ради накнаде нематеријалне и материјалне штете, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву П 234/18 од 30.3.2021. године, у седници већа одржаној дана 3.4.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Панчеву П 234/18 од 30.3.2021. године у ставу првом, другом, четвртном и петом изреке и жалба туженог се **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба туженог изјављена против става трећег и шестог изреке пресуде Основног суда у Панчеву П 234/18 од 30.3.2021. године, **као недозвољена**.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке је утврђено да је повучена тужба тужиоца у делу захтева за накнаду материјалне штете на име уништене гардеробе у износу од 12.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 1.1.2017. године до исплате. Ставом другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења општеживотне активности исплати износ од 220.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 180.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 150.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова због наружености износ од 100.000,00 динара, што чини укупно износ од 650.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 30.3.2021. године као дана пресуђења до коначне исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због умањења општеживотне

активности исплати износ од 160.000,00 динара (од досуђеног до траженог износа од 380.000,00 динара), за износ од 20.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, (од досуђеног износа до тражених 200.000,00 динара), износ од 50.000,00 динара на име претрпљеног страха, (од досуђеног до траженог износа од 200.000,00 динара) и за износ од 160.000,00 динара на име претрпљених душевних болова због наружености, (од досуђеног до траженог износа од 260.000,00 динара), све са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке усвојен је тужбени захтев за накнаду материјалне штете и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова лечења исплати износ од 18.502,00 динара, са законском затезном каматом почев од 21.2.2018. године до исплате. Ставом петим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 251.970,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате, док је ставом шестим изреке одбијен захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на трошкове поступка почев од дана пресуђења до дана извршности одлуке.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је у целости из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама законских овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/2011 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је нашао да жалба туженог изјављена против става првог, другог, четвртог и петог изреке првостепене пресуде није основана, док је иста у преосталом делу недозвољена.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Супротно наводима жалбе туженог у поступку није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је након прославе Нове године после поноћи 1.1.2017. године изашао са супругом и кумовина из просторија ..., кренуо ка свом аутомобилу који је био паркиран на паркиралишту испред просторија удружења, исти откључао даљинским управљачем а након тога кренуо ка предњој страни аутомобила да би обрисао ветробранска стакла. Том приликом је сишао са паркинга и закорачио на травнату површину и упао у отворен шахт којим управља тужени а чија је дубина 2,80 метара. Травната површина у том тренутку је била слабо осветљена и прекривена опалим лишћем, а шахт је био потпуно отворен и незаштићен. Тужилац је том приликом ударио левом ногом у бетонску ивицу шахта и пропао у унутрашњост шахта придржавајући се рукама за ивице шахта. Описани шахт није могао да се уочи јер је рубно био прекривен лишћем и неосветљен уличном расветом због удаљености, а приликом пропадања у шахт тужилац је задобио вишеструки прелом костију доњег окрајка леве потколенице која се квалификује као тешка телесна повреда. Повреде су захтевале хируршко лечење у виду уградње спољних фиксатора као и рехабилитацију и бањско лечење након операције. Рехабилитација је прекинута због настале инфекције ране услед чега је извршено и оперативно скидање фиксатора и имобилизација ноге постављањем гипса који је био на нози неколико месеци. Услед

повређивања код тужиоца је дошло до умањења животне активности од 11%, а које се огледа у смањеној покретљивости левог скочног зглоба јер је обим покрета левог скочног зглоба 25% а десног 60% те се ради о умањењу обима покрета од преко 50%, с обзиром да је половина 30%. У оцени умањења покрета, умањење до 1/3 обима карактерише се као лакостепено, а умањење преко 2/3 покрета као тешког степена. Такође је утврђено и скраћење леве ноге од 1 центиметра, слабија мускуларна трофика односно изглед мишића леве потколенице а постоје дегенеративне промене узроковане предметном повредом и храмајући ход на леву ногу. Утврђено умањење животне активности од 11% манифестује се у потешкоћама при дизању терета, ограничењима и тешкоћама при извођењу послова и свих спортско-рекреативних активности који захтевају трчање, превасходно са наглим променама правца кретања, извођење скокова, одраза, доскока, кретање неравним површинама и степеницама те обављање послова у чучећем и клечећем положају а постоји предиспозиција за ранију појаву и бржу прогресију дегенеративних промена левог скочног зглоба и смањена је рефлексна одбрамбена реакција левом ногом и телом у целини. Услед конкретне повреде код тужиоца је утврђена наруженост лаког степена у виду значајног храмања на леву ногу, ожилних промена и деформитета услед оперативних ожилјака, постоји проширење зглобне виљушке левог зглоба и волуминозно задебљање на месту стварања коштаног регенерата у смислу измене дотадашњег изгледа и склада тела тужиоца. Такође је утврђено да је услед задобијене повреде тужилац претрпео физичке болове јаког интензитета у укупном трајању од 24 дана, средњег интензитета у укупном трајању од 20 дана а слабог интензитета у трајању од 4 месеца као и да је критичном приликом трпео примаран страх јаког интензитета у трајању од 3 минута у време повређивања, средњег интензитета у трајању од 5 минута док није извучен из шахта као и секундарни страх јаког интензитета у трајању од 48 часова док није оперисан а након тога секундарни страх средњег интензитета у периоду лечења од 1.1.2017. године до 20.3.2017. године као и секундарни страх јаког интензитета у периоду поновног лечења скидања спољних фиксатора и стављања гипса до 31.3.2017. године, с тим што трајних последица од претрпљеног страха нема. Тужилац је услед задобијених повреда имао и нужне и неопходне трошкове лечења који су утврђени према достављеним рачунима у укупном износу од 18.502,00 динара. Предметни шахт припада туженом који је био надлежан за одржавање истог, а утврђено је да тужилац није допринео настанку штетног догађаја.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом чланова 154 став 1, 158, 185 став 4 и члана 200. Закона о облигационим односима закључио да је у конкретном случају тужени одговоран за штету узроковану тужиоцу с обзиром да је неспорно утврђено да предметни шахт припада туженом који је надлежан за његово одржавање и који критичном приликом није био прописно обезбеђен, да нема доприноса тужиоца повређивању, те тужиоцу досудио правичну новчану накнаду за претрпљену нематеријалну штету по траженим видовима према критеријумима важећим у време пресуђења, као и материјалну штету на име нужних и неопходних трошкова лечења чија висина је учињена неспорном међу парничним странкама и утврђена у складу са фискалним рачунима.

Наведено становиште првостепеног суда је правилно и на закону засновано. И по налажењу овог суда као другостепеног, правилно је првостепени суд закључио да је тужени одговоран за штету коју је тужилац критичном приликом претрпео с обзиром да

предметни шахт припада туженом који је надлежан за његово одржавање и сноси одговорност због тога што шахт није био прописно обезбеђен, при чему тужилац, имајући у виду услове у погледу видљивости, место и време штетног догађаја, стање предметног шахта на коме није било поклопца а истовремено је био прекривен лишћем, није имао могућности да благовремено уочи шахт и избегне повређивање, па је правилан и закључак првостепеног суда да тужилац као оштећени није допринео да штета настане или да буде већа него што би иначе била.

С обзиром на релевантне чињенице које су од утицаја на одмеравање висине накнаде штете, на основу члана 200. став 2. ЗОО, и то квалификацију повреде, околности настанка исте, степен умањења животне активности од 11% трајно према усаглашеном мишљењу судских вештака, интензитет и дужину трајања физичких болова и страха као и степен наружености, правилно је првостепеном пресудом утврђена висина правичне накнаде тужиоцу по досуђеним видовима тражене нематеријалне штете. Досуђени износи представљају одговарајућу сатисфакцију за тужиоца и њима се не погодује тежњама које нису спојиве са природом и друштвеном сврхом института новчане накнаде нематеријалне штете. Првостепени суд је приликом доношења одлуке објективно и правилно оценио све околности конкретног случаја а досуђени износи представљају одговарајућу сатисфакцију тужиоцу за претрпљену штету, док је тужбени захтев преко досуђених а до тражених износа правилно одбијен као неоснован.

Правилна је и одлука из става четвртог изреке јер је донета правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање а висина материјалне штете на име нужних и неопходних трошкова лечења је била неспорна међу парничним странкама.

Неосновано се жалбом туженог указује на погрешну примену материјалног права као и да првостепени суд није ценио постојање доприноса тужиоца повређивању с обзиром да се није кретао са повећаном пажњом као и да је умањење животне активности код тужиоца последица његовог општег здравственог стања, проблема због дегенеративних промена на куковима и његових година.

Наиме, судски вештак ортопед трауматолог се у свом налазу и мишљењу као и изјашњењу на рочишту за главну расправу одговарајући на примедбе туженог детаљно изјаснио у погледу утврђеног процента умањења животне активности код тужиоца од 11% трајно, и том приликом објаснио да је утврдио последице и степен умањења животне активности код тужиоца једино и искључиво у вези са конкретним штетним догађајем при чему су се оба судска вештака сагласила да услед критичног догађаја и повређивања код тужиоца постоји умањење животне активности од 11% трајно као и да је услед предметног догађаја тужилац трпео физичке болове у утврђеном интензитету и трајању и да постоји степен наружености лаког степена, искључиво услед задобијених повреда. Такође је првостепени суд правилно утврдио да тужилац није допринео да штета настане, имајући у виду место настанка штетног догађаја, јер није могао да благовремено уочи предметни шахт и спречи настанак штетног догађаја. Одговорност за штету коју је тужилац претрпео је на страни туженог, чија је обавеза била да спроведе све потребне мере ради одржавања спорног шахта и обезбеђења истог одговарајућим поклопцем, те су стога неосновани жалбени наводи туженог да не постоји узрочно последична веза између штетног догађаја и чињења односно не-

чињења туженог. Наиме, супротно наводима жалбе, тужени за штету коју је претрпео тужилац падом у необезбеђен шахт одговара као власник опасне ствари по правилима објективне одговорности, сходно чл. 173 и чл. 174 Закона о облигационим односима и дужан је да исту надокнади.

Правилно је првостепени суд у ставу првом изреке утврдио да је тужба повучена у делу захтева за накнаду материјалне штете за уништenu гардеробу тужиоца, имајући у виду да је тужилац на рочишту за главну расправу одржаном дана 30.3.2021.године повукао тужбу у овом делу а да је тужени пристао на повлачење чиме су се испунили услови из члана 202. став 2. ЗПП.

Другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе туженог али их није посебно образлагао налазећи да су без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари.

Како се ни осталим наводима жалбе не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, иста је потврђена у ставу првом, другом и четвртом изреке применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка из става петог изреке, применом одредбе члана 401 тачка 2 ЗПП, имајући у виду да је иста донета правилном применом одредаба члана 153, 154 и члана 163 став 2 ЗПП и члана 277 Закона о облигационим односима, а тужиоцу су досуђени трошкови нужни за вођење парнице у складу са важећом Адвокатском и Таксеном тарифом и успехом тужиоца у спору.

Међутим, с обзиром да је тужени у жалби навео да првостепену пресуду побија у целисти, апелациони суд је оценио да жалба није дозвољена у делу којим се побија одлука првостепеног суда у ставу трећем и шестом изреке. Наиме, првостепени суд је у ставу трећем изреке ожалбене пресуде одбио тужбени захтев тужиоца за износе преко досуђених за сваки од видова нематеријалне штете, док је у ставу шестом изреке одбијен захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на трошкове поступка од дана пресуђења до дана извршности одлуке, из чега произилази да тужени нема правни интерес за изјављивање жалбе на првостепену пресуду у овом делу, па је донета одлука као у ставу другом изреке применом одредбе члана 401 тачка 1, у вези члана 387 став 1 тачка 1 ЗПП.

Председник већа-судија
Ирена Вуковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић